

ZWIĄZEK MOSTOWCÓW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

POLISH SOCIETY OF BRIDGE ENGINEERS

Collective Member of
International Association for Bridge and Structural Engineering

BIULETYN INFORMACYJNY

kwiecień-wrzesień 2001 r., nr 2-3 (28-29)

Wspomnienie o mgr. inż. Tadeuszu Klocku

Tadeusz Klock urodził się w 1924 roku, a więc przynależy do pokolenia Kolumbów i żalnie z doświadczeń Kolumbów nie zostało mu oszczędzone. Naukę w gimnazjum w Poznaniu przerwał wybuch wojny, a losy rzuciły do Jaruowa. Tam też w roku 1942 wstąpił do Szarych Szeregów i AK. Aresztowany w 1943 roku przebywał w więzieniu Montelcoichi i w obozach koncentracyjnych w Szeźnie i Płaszowie.

W lipcu 1945 roku uzyskał dyplom technika drogowego, a następnie rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii Politechniki Gdańskiej. Počas studiów działał w Bratniej Pomocy, organizował

spółdzielnię studencką, obozy harcerskie, brał czynny udział w działalności życia akademickiego.

W roku 1952 rozpoczął się przemysłowy okres jego życia: podjął pracę w Katedrze Mostów i jako główny cel postawił sobie zorganizowanie laboratorium pomiarowego. Dzisiaj już nie parafatamy, nie potrafimy zrozumieć co to były za czasy. Przecież po najwyższe kable elektryczne jeździł do ministerstwa gospodarki. Nie mówiąc już o aparaturze pomiarowej – jedyną w Polsce była w GILu, Głównym Instytucie Lotnictwa. To On zorganizował budowę takiej aparatury. Swoją cel osiągnął: zorganizował i kierował Pracownią Badań terenowych do końca swojego życia.

Był inżynierem. Najlepszym z wicha, jakich znam. Mówiąc inżynier nie mam na myśli tytułu czy zawodu: on był prawdziwym inżynierem. Wzway inżynierowie wiedzą co chcą powiedzieć: On rozumiał konstrukcję tak jak nikt inny. To dla takich most jest rzeczą martwą; dla Niego i dla prawdziwych inżynierów most jest istotą żywą: powstaje, żyje, ugina się, starzeje i umiera. To dla tej swojej pasji, mistrzowsko opanował komputer jako instrument pozwalający Mu właśnie dogłębnie zrozumieć prace tej „żywej istoty” – mostu. Jego opracowania były twórcze, to nie lamaine opisy wykonanych pomiarów. On wiedział, że prawdziwa sztuka inżynierska nie polega na napisaniu książki, paru wzorów czy tytułu profesora. Sam też mówił: wiesz, dopiero na budowie, gdy widzę jak coś powstaje, dopiero wtedy oddeham szeroko pięścią. W tym swoim spojrzeniu na most, w jego rozumieniu, dźwięczał swego rodzaju profesorowi Błaszowskiemu.

Był znany i uznany przez mostowców całej Polski; i przez profesorów i przez teoretyków i przez praktyków. Ale przede wszystkim przez wykonawców: gdy On był na budowie, gdy On wykonywał badania, gdy On nadzorował – wszystko musiało iść dobrze, nie złego nie mogło się zdarzyć. Nie też dziwnego, że podczas jubileusza trzy lata temu przedsiębiorstwo PRK 15 nadało mu swój tytuł honorowego profesora tego przedsiębiorstwa. Nie też dziwnego, że uzyskał prestiżową dla każdego konstruktora nagrodę PZITB imienia Stefana Bryły. Gdy współpracując z przedsiębiorstwami często przejmował inicjatywę i odpowiedzialność za najtrudniejsze zadania. To On właśnie był jednym z pierwszych w Polsce, którzy na budowie wprowadzali beton sprężony. Na mapie Polski zaznaczone jest kilkadziesiąt mostów, które powstały przy jego aktywnym uczestniczeniu, w tym największe mosty przez Odrę i Wisłę. Wykonywał badania również obiektów wodnych, przemysłowych, a także wojskowych przepływów inżynierskich. Został uhonorowany odznaczeniami państwowymi i regionalnymi, lecz najbardziej cenił sobie tytuł honorowego profesora przedsiębiorstwa mostowego PRK 15, gdyż odczuwał dumę dopiero z realizacji ludowej misji, nie bez słuszności uważając, że to właśnie jest najważniejsze.

A co z wychowankami? Nie będę szczegółowo opowiadał. Przytoczę tylko jeden fakt: przed kilku tygodniami odbył się zjazd wychowanków rocznika 1960 – roku ukłócenia studiów. Z tej okazji wydali oni swoje wspomnienia w książce pod tytułem „Spotkaliśmy się w Gdańsku”. Wśród wspomnień o nauczycielach jedyną obszerną wspomnienie o ówczesnych asystentach zostało poświęcone właśnie Tadeuszowi Klockowi – i to uświetnione piękną karykaturą. Niestety – tych wspomnień już nie przeczytał.

Był patriotą. Był człowiekiem Solidarności. Nie tej Solidarności, lamtej, i niebezpiecznej, i pełnej nadziei, idealnej. Też narady w moim gabinecie. Plac i ból po wprowadzeniu stanu wojennego. Radość ze zwycięstwa. Praca organizacyjna w Senacie Politechniki Gdańskiej. W komisjach przy tworzeniu Statutu Uczelni, a także ustaw o szkolnictwie wyższym i tytułach naukowych. Budujemy Polskę, Polskę, o której marzył jeszcze w harcerskim przedwojnie i w czasie wojny w AK. I po wojnie w Bratniej Pomocy i w kręgu starszoharcerskim. I rozczarowanie dzisiejszym obywatelstwem Polski, i jednocześnie dumą i radością z osiągnięć i z tego, że idziemy przecież w dobrym kierunku.

Był częścią mojego życia. Był niezłomny, podłożony do diamentu czy kszemienia: twardy, sprawiedliwy. Człowiek nie bardzo przystający do naszych czasów, dla którego pieniądź, majątek, tytuły były zupełnie drogożadne.

Odszedł na zawsze 23 maja 2000 roku. W mojej wierze. Ale odczuliśmy nie całkiem we mnie, a także wśród gona tych, którzy Go znali żył będzie poki naszej pamięci.

Kazimierz Wyświatycki

Laureaci Medalu Związku Mostowców Rzeczypospolitej Polskiej

Profesor Andrzej Jaromiński urodził się 14 sierpnia 1930 roku w Koninie. W czasie okupacji, po wysiedleniu z Wielkopolski, przebywał w Bilgoraju, Warszawie i Żelechowie. Na tajnych kompletach ukończył dwie klasy gimnazjum. W 1947 r. zdał w Gimnazjum im. T. Kościuszki w Koninie maturę liceum matematyczno-fizycznego. Do 1948 r. był instruktorem ZHP. Po studiach w Szkole Inżynierskiej w Poznaniu otrzymał w 1951 r. stopień inżyniera budownictwa lądowego w zakresie mostów i konstrukcji, uzyskując w swojej dyplomy najwyższą średnią ocenę z całosci studiów.

Mając dyplom inżyniera podjął pracę w Państwowym Przedsiębiorstwie Robót Kolejowych Nr 1 w Warszawie, w Oddziale Robót Kesonowych i Montażowych (ORKIM). Był m.in. kierownikiem grupy robót z siedzibą w Rykach, która zbudowała stalowy most drogowy przez Węprz w Woli Skromowskiej i nasypy dojazdów do mostu przez Węprz w Koninie. W 1952 r. rozpoczął studia na kursie magisterskim Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Warszawskiej. Tytuł inżyniera magistra budownictwa lądowego uzyskał w 1956 r. Został w tym czasie współpracownikiem prof. Zbigniewa Wasiurzyńskiego w kierowanej przez niego Pracowni Kształtowania Wytężalnościowego Konstrukcji IPPU PAN. W 1954 r. został oddelgowany do Szczecina przez utworzone z ORKIM – Przedsiębiorstwo Robót Kolejowych Nr 15 na stanowisko głównego inżyniera Oddziału Budowlanego Nr 1. Pracował tam do 1957 r. Oprócz dozoru technicznego nad wieloma budowlami mostów, w tym przez Odrę w Krajiniku Dolnym oraz dwóch mostów kolejowych i dwóch miejskich w Szczecinie, których podpory odbudowywano w kesonach oraz dozoru nad umocnieniami brzegów Bałtyku, zaprojektował pierwsze w kraju spławiane kesony żelbetowe i pierwsze suchy ślók do ich prefabrykacji, w którym wykonywano kesony dla mostów kolejowych przez Odrę w Szczecinie. Z tego okresu pochodzi opatentowane jego rozwiązanie wulcanolacza kesonowego i prefabrykowanego płaszcza kesonowego.

W 1957 r. wrócił do Warszawy i został starszym asystentem prof. Z. Wasiurzyńskiego w II Katedrze Mostów Politechniki Warszawskiej. Na tym stanowisku pracował do 1961 r. Oprócz ćwiczeń audytoryjnych i projektowych na studiach dziennych, wykładał budownictwo mostowe na Studium Zaocznym Wydziału Komunikacji Politechniki Warszawskiej. W tym czasie uczestniczył w badaniach i prowadził badania mostów oraz opracował szereg projektów, m.in. oryginalną koncepcję budowy tunelu do studni zbiorczej w Wiśle („Grubej Kaszki”). Kierował pracą magisterską, której tematem było pierwsze w kraju zastosowanie pali wielkośrednicowych w mocie drogowej przez Bzurę w Kozłowie Biskupim. Opracował technologię betonowania tych pali, nadzorował ich walcowanie i przeprowadził badania pali obciążanych siłami poziomymi i pionowymi.

W 1961 r. podjął pracę w Centralnym Ośrodku Badań i Rozwoju Techniki Drogowej w Warszawie (obecnie IBDiM), którą kontynuował do 1990 r. Był tam m.in. samodzielnym pracownikiem naukowo-badawczym (od 1964 r.), docentem (od 1973 r.), profesorem nadzwyczajnym (od 1989 r.), kierownikiem Zakładu Fundamentowania Mostów i naczelnym dyrektorem (w latach 1973–1978). W 1981 r. wybrano Go na przewodniczącą samorządu pracowniczego IBDiM.

Dzięki inicjatywie i staraniom Andrzeja Jaromińskiego COBIRT został w 1973 r. przemianowany na Instytut Badawczy Drog i Mostów.

Od 1976 r., przez około 10 lat, był członkiem Prezydium Rady Techniczno-Ekonomicznej przy Ministrze Komunikacji, przez kilka kadencji członkiem Sekcji Budowy i Utrzymywania Kolei R11 przy Dyrektorsze Generalnym PKP oraz członkiem Komisji Gospodarki Mostowej przy GDDKiA.

Od kwietnia 1991 r. do grudnia 1992 r. był dyrektorem Zakładu Fundamentowania Przedsiębiorstwa Innowacyjno-Produkcyjnego INKOM

Pszczyna, a od 1993 r. opracowuje ekspertyzy, prowadzi doradztwo i projektuje budowle inżynierskie w ramach firmy FUNDAMENTY MOSTY Andrzej Jaromiński.

Zespół pracowników COBIRT (IBDiM) kierowany przez Andrzeja Jaromińskiego oraz współpracujących z nim pracowników ZREMB wprowadził w kraju pale wielkośrednicowe wykonywane sprzętem produkcyjnym polskiej. Dzięki temu nastąpiła w Polsce historyczna zmiana metod budowy fundamentów dużych mostów – całkowita eliminacja szkodliwych dla zdrowia robót kesonowych. Wymagało to m.in. wielu lat pracy nad urządzeniami wierniczymi; w rezultacie uzyskano wybitne oszczędności, dzięki do ich obsługi, palownicę KUJAWY, głowice pokiętne, świdy kulowe, śluka itd. Andrzej Jaromiński był inicjatorem tych prac, uzyskiwał niezbędne środki finansowe, tworzył uczestniczył w realizacji, w kadencjach i walnościach sprzętu. Za wprowadzenie w kraju pali wielkośrednicowych zespół Andrzeja Jaromińskiego otrzymał w 1970 r. nagrodę państwową II stopnia.

Realizacja koncepcji Andrzeja Jaromińskiego stosowania do budowy fundamentów palowych w głębokich rzekach skrzyń spławianych zrewolucjonizowała posadawianie filarów mostowych w dużych przeszkokach wodnych. Metoda została wykorzystana w budowie mostów kolejowych przez Dźwinią w Wolnie i przez Wisłę w Zadzusznikach, mostu drogowego przez Wisłę pod Zakroszynie i autostradowego przez Wisłę w Toruniu Grabowcu. Te opracowania zostały uhonorowane m.in. zespołowymi nagrodami I stopnia w 1977 r. – ministra budownictwa i pmb za opracowanie nowej metody posadawiania obiektów w głębokich zbiornikach wodnych, w 1980 r. – Wojewódzkiego Oddziału NOI w Larnobrzegu za rozwiązanie podpór mostu kolejowego przez Wisłę w Zadzusznikach, w 1999 r. – ministra spraw wewnętrznych i administracji za zrealizowany projekt mostu przez Wisłę koło Torunia w ciągu transeuropejskiej Autostrady Północ-Południe.

Oprócz zaangażowania w nowatorskie rozwiązania posadawiania dużych mostów Andrzej Jaromiński zaprojektował i wdrożył szereg innowacyjnych rozwiązań specjalnych fundamentów wielu obiektów mostowych, które musiały być dostosowane do trudnych warunków w miejscach budowy. O oryginalności tych rozwiązań świadczy przyznanie Mu w 1977 r. przez ministra komunikacji nagrody specjalnej zespołowej za opracowanie i wdrożenie metod budowy palisków mostowych usytuowanych na użytkowanych szlakach komunikacyjnych.

Dzięki opracowaniom zespołu kierowanego przez Andrzeja Jaromińskiego, Polska była jednym z pierwszych krajów na świecie, w którym zaczęto wykorzystywać ściany szczelinowe jako fundamenty. Oryginalnie rozwiązane przez Niego fundamenty ze ścian szczelinowych zastosowano do posadawiania obiektów mostowych na terenach szkod górniczych.

Od 1983 r. prof. Andrzej Jaromiński pracuje w Politechnice Rzeszowskiej. Zorganizował Katedrę Mostów, która swoimi osiągnięciami zdobywała uznanie w środowiskach polskich mostowców. W 1990 r. został powołany na stanowisko profesora zwyczajnego. W latach 1990–1993 był dziekanem Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Za jego kadencji Wydział uzyskał prawa doktoryzowania.

Katedra kierowana przez prof. A. Jaromińskiego była pierwszą w kraju, która uruchomiła kształcenie na studiach dziennych w zakresie utrzymania mostów. Dotychczas dyplom magistra inżyniera specjalności budowa i utrzymanie mostów uzyskało ponad 180 wychowanków Katedry. Profesor wypracował dwóch doktorów nauk technicznych. Katedra realizuje szereg oryginalnych prac badawczych, m.in. z zakresu napraw i modernizacji obiektów mostowych, zastosowania pomostów aluminiowych, fundamentowania mostów i stabilizacji osuwisk.

Oprócz pracy dydaktycznej w Politechnice Rzeszowskiej, prof. A. Jaromiński wykładał także w innych politechnikach: Wrocławskiej i osławio w Politechnice Warszawskiej na studiach inżynierskich „Fundamenty specjalne” (w latach 1996–1998 i 2000) oraz na studium podyplomowym „Podpora mostów” (1999/2000).

Działalność dydaktyczną od wielu lat szczególnie intensywną prof. Andrzeja Jaromińskiego jest ustawiczne kształcenie podyplomowe. Dał temu wyraz przewodnicząc przez dwie kadencje Głównej Komisji Kształcenia i Wykorzystania Kadr Technicznych SNTK i będąc członkiem Komisji ds. Specjalizacji Zawodowej tego Stowarzyszenia. W swojej działalności w Politechnice Rzeszowskiej kładzie nacisk na stwarzanie warunków admi-

nustracji dróg krajowych i samorządowych, przedsiębiorstw mostowych i biur projektów warunków umożliwiających podnoszenie kwalifikacji w zakresie problematyki mostowej. Katedra, jako jedna z nielicznych w kraju, szkoli od wielu lat w sposób systematyczny, na różnych kursach w Rzeszowie i w innych regionach Polski, pracowników drogowictwa. Na przykład dotychczas zostało przeszkolonych ponad 200 inspektorów mostowych z terenu całego kraju.

Profesor jest twórcą lub współtwórcą wielu rozwiązań innowacyjnych, z których większość została zastosowana w praktyce inżynierskiej, w tym ponad 40 opatentowanych. Przykładami są: konstrukcje oporowe quasi-skrzyniowe, kaszyce z podkładów kolejowych, metoda przeciwdziałania osuwiskom, dźwignica bramowa do montażu mostów belkowych niedużych rozpiętości, wykorzystanie zjawiska elektroosmozy do zwiększania przyczepności nowego betonu do starego, pale wieńcowe z kumarami iniekcyjnymi, których zastosowanie obniżyło koszt fundamentów mostu autostradowego przez Wisłę koło Torunia o około 12 mld zł (starych).

Profesor A. Jaromiński jest autorem lub współautorem 11 książek i skryptów (w tym monografie: „Pale i fundamenty palowe” – praca zbiorowa, ARKADY 1976 r., „Katastrofy i awarie mostów” – wspólnie z Adzianą Rosset, WKE 1986, „Przegląd obiektów mostowych”, WKE, 1991, „Betonowanie w wodzie i w zawieszinie ilowej”, 1993 oraz „Lekkie konstrukcje oporowe”, WKE III wyd, 1999; za tę książkę otrzymał w 2000 r. nagrodę ministra edukacji narodowej, skrypt „Mosty podwieszane”, Politechnika Rzeszowska 1997), ponad 200 artykułów w czasopiśmie technicznych i referatów opublikowanych w materiałach konferencji naukowo-technicznych oraz kilkuset opinii, esepertyz i recenzji. Publikacje Profesora cechuje przydatność dla praktyki inżynierskiej.

Należy podkreślić, że Profesor jest zapraszany do rozwiązywania szczególnie trudnych problemów, nie tylko dotyczących fundamentowania obiektów mostowych. Przykładami z ostatnich lat są: przyczółki Mostu Clowego przez Odrę Wschodnią w Szczecinie-przemieszczające się w kierunku rzeki, fundament o niewystarczającej nośności podpory rzecznej nr 7 mostu autostradowego pod Toruniem, konstrukcja pomnika Ernesta Malinowskiego w rejonie sejsmicznym na Przelęczy Tędlow w Pern, osuwisko drogi nr 4 w Przemyslu, modernizacja konstrukcji przęsła mostu lukowego w Żarnowie.

Oprócz otrzymania nagrody państwowej oraz szeregu innych nagród i wyróżnień przyznanych przez ministra komunikacji, ministra edukacji naukowej oraz rektora Politechniki Rzeszowskiej, prof. A. Jaromiński jest laureatem:

- nagrody I stopnia miasta Rzeszowa w dziedzinie nauki i techniki w 1998 r. za całokształt działalności naukowo-technicznej w zakresie technologii mostowych,
- nagrody I stopnia zespołowej przyznanej przez Radę Wojewódzką Federacji NOT w Rzeszowie w 1999 r. za rozwiązanie odbudowy odcinka drogi nr 4 wzdłuż ul. Krakowskiej.

Profesor A. Jaromiński był członkiem Komitetu Geotechniki NOT (od 1970 r.), Polskiego Komitetu Geotechniki, Sekcji Głównej Techniki Mostowej SITK, Komitetu Transportu PAN, Sekcji Mechaniki Gruntów i Skal oraz Sekcji Inżynierii Komunikacyjnej Komitetu Inżynierii Łączowej i Wodnej PAN.

Był inicjatorem utworzenia Rzeszowsko-Lubelskiego Oddziału ZMRP. Jest aktywnym członkiem Oddziału, przygotował wiele interesujących referatów, które prezentował na konferencjach i zebrań Związku.

Za swoją działalność prof. Andrzej Jaromiński otrzymał szereg odznaczeń, w tym Krzyż Oficerski Odrodzenia Polski (1986), Złotą Odznakę Honorową NOT (1989), Złotą Odznakę Honorową SITK (1975), Medal imienia Aleksandra i Zbigniewa Wasiatyńskich (SITK 1991), Złotą Odznakę Prowadzący Drogowców (1976), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1996), Medal Zasłużonym dla Politechniki Rzeszowskiej im. Ignacego Łukasiewicza (1992).

Profesor Andrzej Jaromiński jest jednym z najwybitniejszych pracowników nauki z zakresu mostownictwa, a niewątpliwie najwybitniejszym w zakresie fundamentowania i budowy podpór mostów w Polsce. W swojej działalności zawodowej bęży dwudziestocztery lata w wykonawstwie z wielką naukowca. Owoce to znakomitymi rozwiązaniami, które na trwałe weszły do polskiego mostownictwa.

Passę, z jaką wykonuje swój zawód przekazuje swoim współpracownikom i wychowankom. Dzięki jego ogromnemu zaangażowaniu Katedra Mostów Politechniki Rzeszowskiej stała się prężnym i cenionym w kraju ośrodkiem kształcącym w zakresie mostownictwa, zarówno studentów studiów dziennych, jak i osoby pracujące w administracji drogowej.

Józef Wiesław Pomykała urodził się 6 lutego 1933 roku w Lublinie.

Z tym miastem i Lubelszczyzną związał prawie całe swoje życie zawodowe. W roku 1952 ukończył Państwową Szkołę Budownictwa w Lublinie i uzyskał dyplom technika dróg i mostów.

Pierwsze kroki w zawodzie stawiał w Krakowskim Przedsiębiorstwie Robót Drogowych w Krakowie pracując kołojno: przy budowie obiektów mostowych zlokalizowanych w ciągu nowo budowanej drogi Włocławka-Buchnia i w Książu Wielkim, gdzie modernizowana była droga Kraków-Warszawa.

W następnych latach wyjechał na Lubelszczyznę zatrudniając się w Rejonie Eksploatacji Dróg Publicznych w Zamostciu. Pracuje przy budowie dwóch dużych mostów na rzece Wieprz. W roku 1954 zostaje służbowo przeniesiony do Wojewódzkiego Zarządu Dróg Publicznych w Lublinie, gdzie pracuje w Wydziale Mostów. Pracując zajmując się projektowaniem i nadzorowaniem robót mostowych. Należy podkreślić, że w okresie tym na Lubelszczyźnie odbudowano i wybudowano największą ilość mostów, na rzekach Bug, Wieprz, Krzna i Tyśmienica.

W roku 1974 obejmuje stanowisko naczelnika Wydziału Mostów. Już od początku odważnie stawia problem bezpieczeństwa konstrukcji mostowych, konieczności utworzenia specjalistycznych służb utrzymaniowych, dostępności i rozwoju nowoczesnych technologii tak w zakresie budowy, jak również remontów mostów. Jest współtwórcą powołania pierwszych specjalistycznych Obwodów Mostowych i pierwszego w Polsce Rejonu Budowy Mostów w Lubartowie. Powołane służby mostowe objęte były cyklicznym szkoleniem stojącym na wysokim poziomie zawodowym.

Zaszczerpienie w ludziach pracujących na rzecz mostów na Lubelszczyźnie, ale nie tylko, wielkiej pasji tworzenia i nieustannego poszukiwania coraz doskonalszych technologii, technik organizacji budowy, to również ogromna zasługa kol. Wiesława Pomykały.

Integracja środowiska mostowców w regionie to nie tylko więzi formalne przez pracę zawodową. Mosty jako pasja życia uwidoczniły się również w jednej z najpiękniejszych kart życiorysu kol. Wiesława Pomykały w działalności społecznej. Był wieloletnim przewodniczącym Oddziałowej Sekcji Techniki Mostowej przy Zarządzie SITK w Lublinie, członkiem Sekcji Głównej Techniki Mostowej w Warszawie. Po likwidacji tego zasłużonego pionu w Stowarzyszeniu aktywnie współtworzył Związek Mostowców Rzeczypospolitej Polskiej – jako uczestnik historycznego spotkania założycielskiego Związku 24 czerwca 1991 roku w Skrzynkach koło Poznania. Jest członkiem Zarządu Związku od chwili jego ukonstytuowania się. Jest jednym z inicjatorów utworzenia Oddziału Rzeszowsko-Lubelskiego, którego w latach 1997-1999 był przewodniczącym. Jest inicjatorem cyklicznych spotkań seminarnych znanych pod nazwą Lubelsko - Rzeszowskich Dni Mostowych, które silnie zintegrowały środowisko mostowców z tych dwu regionów Polski.

Kolega Wiesław Pomykała jest autorem wielu referatów wygłoszonych na ogólnopolskich konferencjach poświęconych mostom. Opublikował wiele artykułów w prasie technicznej, opracował podręcznik pt. „Betoniarka mostowa” – kompendium wiedzy o technologii robót betonowych dla średniego nadzoru technicznego.

45 lat pracy zawodowej, w tym 24 lata na stanowisku naczelnika Wydziału Mostów udział w wielu komisjach powołanych przez Generalną Dyрекcję Dróg Publicznych w Warszawie – to pasmo wysiłków uwierzytelnionych wieloma sukcesami w dziedzinie rozwoju i nowoczesnienia mostownictwa, ale przede wszystkim to stała walka o prawidłowe i bezpieczne utrzymanie obiektów mostowych.

Za tak znaczące osiągnięcia kolega Wiesław Pomykała odznaczony został licznymi odznaczeniami honorowymi, państwowymi – w tym Kawalerskim Krzyżem Odrodzenia Polski, odznaczeniami branżowymi i stowarzyszeniowymi.

Zebranie Zarządu ZMRP

20 czerwca 2000 r. w Warszawie odbyło się drugie w tym roku posiedzenie Zarządu ZMRP. Omówiono sprawy finansowe Związku, przyjmując rozliczenia za rok 1999. Kolega A. Jaworski przedstawił informację o działalności Związku w zakresie nowelizacji ustawy „Prawo budowlane”.

Głównym punktem obrad były sprawy porozumień związanych z przystąpieniem ZMRP do Europejskiej Rady Inżynierów Budownictwa (ECCE) oraz zajęcie wspólnego stanowiska stowarzyszeń w sprawie powo-

łania samorządu zawodowego inżynierów budownictwa. Sprawy te referował również kol. A. Jaworski, a stosowną notatkę wraz z zaakceptowanymi tekstami porozumień zamieszczamy niżej.

Kolega W. Radomski omówił możliwości organizacji konferencji IAB-SE w Polsce w roku 2003. Na koniec przewodniczący Związku, kol. K. Flaga, przedstawił stan realizacji uchwały Zarządu ZMRP z 28.01.2000 r. dotyczącej nadawania Certyfikatów Kwalifikacyjnych ZMRP.

O wspólnej reprezentacji w ECCE (European Council of Civil Engineers) oraz stanowisku w sprawie samorządu zawodowego inżynierów budownictwa

W dniu 29.03.2000 r. przewodniczący PZITB, prof. S. Kuś, zaprosił na spotkanie w Warszawie przewodniczących PZITB, STTKom, ZMRP, PZITS i SEP w celu podpisania porozumienia o współpracy polskich stowarzyszeń z ECCE i wyłonienia uzgodnionego przedstawicielstwa tych stowarzyszeń (ECCE może przyjąć w charakterze członka tylko jedno stowarzyszenie z każdego kraju).

Równocześnie zaistniała potrzeba podpisania przez stowarzyszenia budownictwa porozumienia o wspólnym konsultowaniu znajdującego się w Komisji Sejmowej Polityki Przestrzennej, Budowlanej i Mieszkaniowej projektu ustawy o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budowlanych oraz urbanistów.

Spotkanie przedstawicieli PZITB – S. Kuś, A. Słoniewski, M. Wolski, STTK – II. Komorowski, PZITS – R. Parniszewski, SEP – J. Grzyłowski i ZMRP – A. Jaworski odbyło się w Warszawie 11.04.2000 r. Na spotkaniu z zadowoleniem przyjęto inicjatywę PZITB w sprawie podpisania porozumienia o wspólnej reprezentacji w ECCE i upoważniono prof. S. Kuśa do zgłoszenia akcesu do tej organizacji na Kongresie w Rzymie w dniach 5–6 maja b.r.

W sprawie samorządu zawodowego zebrani uznali, że funkcje samorządu zawodowego powinny zostać przekazane stowarzyszeniom, które działalność tego typu przewidują w swoich statutach. Przedstawiciel SEP przedstawił precedens w postaci przekazania przez Ministerstwo Gospodarki i Urząd Regulacji Energetyki nadzawania uprawnień w zakresie energetyki do SIU, PZITS i Stowarzyszenia Włókienników Polskich. Zazeczenie się stowarzyszeń w celu przystąpienia do ECCE uznano za równoznaczne z porozumieniem się i stworzeniem wspólnej struktury w sprawach samorządu zawodowego.

9 maja 2000 r. odbyło się kolejne spotkanie w PZITB, gdzie prof. Kuś poinformował, że zgłosił nasz akces do ECCE, gdzie „Polish Society of Civil Engineers” reprezentujące pięć stowarzyszeń zostało na okres jednego roku członkiem obserwatorem, bez konieczności upłacania składek. Jako pełnoprawny członek będziemy przyjęci w 2001 r. na Kongresie ECCE w Ljublanie. Obecnie ECCE skupia 28 krajów, działa jako konsultant władz Unii Europejskiej, zajmuje się między innymi sformułowaniem wspólnego rozwoju przez: edukacją zawodową, praktyki poddyplomowe, ujednoczenie zasad etycznych, wzajemne uznawanie dyplomów i uprawnień, organizację Europejskiego Rejestru Uprawnionych Inżynierów, a także seminaria i konferencje techniczne. W związku z przyjęciem do ECCE, stowarzyszenia tworzące Polską Grupę ECCE powinny pilnie zapropnować swoich przedstawicieli do 6 grup roboczych (Task Forces) ECCE.

W sprawie samorządu zawodowego prof. Kuś odbył szereg spotkań w Komisji Sejmowej, MSWiA, Głównym Urzędzie Nadzoru Budowlanego, gdzie przekazał uzgodnione 11.04 br. stanowisko Stowarzyszeń w tej kwestii. Ustalono, że są bardzo potrzebne wystąpienia pisemnie poszczególnych stowarzyszeń do przewodniczącego Podkomisji Nadzwyczajnej Sejmu, z poparciem idei przekazania zadań samorządów zawodowych stowarzyszeniom działającym w budownictwie.

30 maja br. przedstawiciele 5 stowarzyszeń podpisali:

□ porozumienie w sprawach związanych z przystąpieniem Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych do ECCE,

□ porozumienie stowarzyszeń naukowo-technicznych działających w budownictwie w sprawie jednolitego, wspólnego stanowiska, w kwestii powołania samorządu zawodowego inżynierów budownictwa.

Oba porozumienia są efektem dyskusji i uwag przedstawicieli poszczególnych stowarzyszeń. Między innymi wszystkie uwagi ZMRP zostały

uwzględnione w podpisanych tekstach. Obecnie trwają prace nad statutem Polskiej Grupy ECCE, jak również formułuje się uwagi do projektu ustawy „O samorządach zawodowych architektów, inżynierów budowlanych oraz urbanistów” w celu uzyskania korzystnych dla środowiska „budowlanców”, a jednocześnie zgodnych z dyrektywami Unii Europejskiej, rozwiązań ustawowych w sprawie samorządu zawodowego inżynierów budownictwa.

Niżej prezentujemy tekst obydwu przyjętych porozumień.

Andrzej Jaworski

Porozumienie w sprawach związanych z przystąpieniem stowarzyszeń naukowo-technicznych do ECCE zawarte 30 maja 2000 r. w Warszawie

1. Zgodnie z wcześniejszymi uzgodnieniami (notatka z 11.04.2000 r.) i upoważnieniami do reprezentowania stowarzyszeń przez przewodniczącego PZITB prof. S. Kuśa, z zadowoleniem przyjmuje się fakt, że na Kongresie ECCE w Rzymie w dniach 5–6 maja br. przyjęto reprezentację polskich inżynierów budownictwa jako „członka obserwatora”. Przyjęcie polskiej organizacji na „członka zwyczajnego” nastąpi po upływie około jednego roku, prawdopodobnie na kongresie w Ljublanie (Słowenia), tj. w pierwszej połowie 2001 r.

2. Stowarzyszenia postanawiają utworzyć wspólną organizację reprezentującą polskie stowarzyszenia zawodowe grupujące inżynierów budownictwa. W tym celu opracowane zostaną zasady i statut takiej krajowej organizacji. Proponuje „statut” opracuje międzystowarzyszeniowy zespół, reprezentujący „członków założycieli”, jakimi są PZITB, SEP, PZITS, STTK, ZMRP i delegowanych przez te stowarzyszenia.

Ustala się, że w statucie „Polskiej Grupy ECCE” uwzględni się:

- statuty stowarzyszeń,
- zasady powoływania zarządu (rady) i zakres jego uprawnień,
- opracowanie zasad powoływania reprezentantów i udzielania im upoważnień do reprezentowania „Polskiej Grupy ECCE” na forum krajowym i zagranicznym,
- warunki przystąpienia dla jednostek (poza „członkami założycielami”);

zasady utworzenia krajowych Komitetów – odpowiedników występujących w ECCE.

- zasady finansowania wspólnej działalności (składki),
- udział w Europejskim Rejestrze,
- zasady pokrywania kosztów delegacji krajowych i zagranicznych dla udziału w konferencjach, sesjach komitetów i spotkaniach oraz kosztów organizowania takich imprez na terenie Polski,

możliwość przyjęcia innych organizacji i stowarzyszeń.

Zgodnie z ustaleniami na Kongresie ECCE w Rzymie, stowarzyszenia zaproponują przedstawicieli do poszczególnych Komisji ECCE. Chyba zainteresowania tematyką, jako eksperci osoby te powinny mieć: oparty język angielski, bezpośredni dostęp do telefonu (telefon domowy lub komórkowy), faks i ewentualnie email. Powinno też podać adres pocztowy oraz kod pocztowy oraz reprezentować pełną dyspozycyjność w zakresie wyjazdów, wystąpień, korespondencji itp.

Ukonstytuowanie zarządu (rady) oraz poszczególnych komitetów nastąpi po przyjęciu przez stowarzyszenia „Statutu”. Do tego czasu rolą

organizatora i realizatora podjętych działań będzie pełnił zespół w dotychczasowym składzie, reprezentujący umawiające się strony.

Przyjmując się następujący kalendarz prac:

- podpisanie porozumienia przez „Członków założycieli” – 31.05.2000 r.,

- powołanie imiennego Zespołu dla opracowania Statutu – 11.06.2000 r.,

- opracowanie Statutu – 31.07.2000 r.,

- zatwierdzenie Statutu – 15.08.2000 r.,

- ukonstytuowanie się władz „Polskiej Grupy ECCE” i powołanie przewodniczących komitetów – 15.09.2000 r.,

- Do ostatecznego określenia funkcji i podziału zadań ustala się:

- upoważnionym reprezentantem jest przewodniczący PZITB, prof. S. Kas,

sekretariat jest prowadzony przez PZITB.

SEP, PZITS, PZITB, SITKOM, ZMRP

Porozumienie

stowarzyszeń naukowo-technicznych działających w budownictwie w sprawie jednolitego, wspólnego stanowiska, dotyczącego powołania samorządu zawodowego inżynierów budownictwa zawarte 30 maja 2000 r. w Warszawie

1. Porozumiewające się stowarzyszenia reprezentują pogląd, że samorząd inżynierów budownictwa powinien obejmować inżynierów i techników wszystkich branż uczestniczących w szeroko rozumianym procesie powstawania budynków i budowli, niezależnie od ostatecznej formy organizacyjnej samorządu.

2. Stowarzyszenia są zgodne i reprezentują jednolite stanowisko, że powstający samorząd inżynierów budownictwa powinien być tworzony w oparciu o istniejące struktury organizacyjne i specjalistów stowarzyszeń naukowo-technicznych budownictwa oraz powstającej „Polskiej Grupy ECCE”.

3. Panuje jednolity pogląd i ocena, że powoływanie nowych struktur i organów samorządu zawodowego powodowałoby jedynie powstanie jeszcze jednego ogniwa administracyjnego, ze wszystkimi konsekwencjami i kosztami (elity, lokale, wyposażenie biurowe itp.), nie usprawniając a nawet pogarszając stan istniejący i powodując niepożądany wzrost obciążeń finansowych inżynierów i techników budownictwa.

4. Stowarzyszenia uważają, że są przygotowane do zorganizowania samorządu zawodowego w ramach swoich struktur, bez potrzeby powoływania nowych organizacji. Zakres obowiązków i uprawnień przewidzianych projektem „Ustawa o samorządach zawodowych...” obciążałby w pełni poszczególne branże reprezentowane przez stowarzyszenia.

5. Za najbardziej właściwe rozwiązanie organizacyjne uznaje się Izbę Inżynierów Budownictwa, w której ramach poszczególne stowarzyszenia branżowe działałyby jako samodzielne podmioty posiadające uprawnienia przewidziane ustawą w zakresie reprezentowanym przez te stowarzyszenia.

6. Do reprezentowania i negocjacji niniejszego stanowiska przed władzami państwowymi i Sejmem RP, upoważnia się przewodniczącego PZITB prof. Stanisława Kasia.

7. Do niniejszego porozumienia mogą przystąpić inne stowarzyszenia, jak np. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych, biorących udział w procesach powstawania budynków i budowli.

8. Porozumienie niniejsze jest efektem wstępnych ustaleń notatką z dnia 11.04.2000 r.

SEP, PZITS, PZITB, SITKOM, ZMRP

Komunikat Zarządu ZMRP
z dnia 5 maja 2000

Wykaz przepisów, których znajomość jest wymagana od osób ubiegających się o Certyfikat Kwalifikacyjny ZMRP

1. *Prawo budowlane* Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. (Dz. U. nr 89 z 1994 r. poz. 414 ostatnia zmiana Dz. U. nr 111 z 1997 r. poz. 726).

2. Rozporządzenie Ministra GP i Budownictwa z dnia 30 grudnia 1994 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. nr 8 z 1995 r. poz. 38).

3. Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w dziedzinie transportu kolejowego (Dz. U. nr 3 z 1997 r. poz. 23, zmiany z 1999 r. nr 16 poz. 153).

4. Rozporządzenie Ministra GP i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich wytyczenie (tekst jednolity Dz. U. nr 15 z 1999 r. poz. 140 i Dz. U. nr 44 z 1999 r. poz. 434).

5. Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 10 września 1998 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki kolejowe i ich wytyczenie (Dz. U. nr 151 z 1998 r. poz. 151).

6. Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich wytyczenie (Dz. U. nr 43 z 1999 r. poz. 430).

7. Rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 14 maja 1997 r. w sprawie przepisów technicznych budowlanych dotyczących mostów płatnych (Dz. U. nr 62 z 1997 r. poz. 392).

8. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 1998 r. w sprawie ustalania geotechnicznych warunków posadzenia obiektów budowlanych (Dz. U. nr 126 z 1998 r. poz. 839).

9. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. nr 140 z 1998 r. poz. 906).

10. Rozporządzenie Ministra GP i Budownictwa z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie rodzaju i zakresu opracowań geodezyjno-kartograficznych obowiązujących w budownictwie (jednolity tekst Dz. U. nr 25 z 1995 r. poz. 133).

11. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie określenia wzorów symboli i pozwoleń na budowę i dotyczących pozwolenia na budowę (Dz. U. nr 98 1998 r. poz. 625).

12. Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 5 sierpnia 1998 r. w sprawie aprobat i kryteriów technicznych oraz jednolitego stosowania symboli budowlanych (Dz. U. nr 107 z 1998 r. poz. 679).

13. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 1998 r. w sprawie ustalenia wzorów „głębokość, wzorów deklaracji zgodności oraz sposobu znakowania symboli budowlanych dopuszczalnych do obrotu i powszechnego stosowania w budownictwie (Dz. U. nr 113 1998 r. poz. 728).

14. Zarządzenie Ministra GP i Budownictwa z dnia 15 grudnia 1994 r. w sprawie rodzajów obiektów budowlanych, przy których realizacji jest wymagane ustanowienie inspektora nadzoru inwestorskiego (M. P. nr 2 z 1995 r. poz. 78).

15. Zarządzenie Ministra GP i Budownictwa z dnia 15 grudnia 1994 r. w sprawie dziennika budowy oraz tablicy informacyjnej (M. P. nr 2 z 1995 r. poz. 29).

16. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 lipca 1997 r. w sprawie określenia symboli, za które pracownicy organów państwowego nadzoru budowlanego upoważnieni są do nakładania grzywny w drodze mandatu karnego, oraz zasad i sposobu wyznaczania uprawnień (Dz. U. nr 81 z 1997 r. poz. 532).

17. Rozporządzenie Ministrów Komunikacji oraz Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 10 lutego 1977 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy wykonywaniu robót drogowych i mostowych (Dz. U. nr 7 z 1977 r. poz. 30).

18. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1998 r. w sprawie ustalania obciążalności i przyczyn wypadków przy pracy (Dz. U. nr 115 z 1998 r. poz. 744).

19. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 9 z 1980 r. poz. 26, ostatnia nowelizacja Dz. U. 162 z 1998 r. poz. 1126).

l.p.	Wnioskodawca	Typul aprobaty	Nr aprobaty	Data wydania	Data ważności
2.	Zakłady Cementowo-Wapieniowe „Nowiny” S.A. 26-051 Nirkówka	Cement drogowy „NOWINY” MARKI 50 i 45	AT97-03-0256	1-08-1997	31-08-2002
3.	Kombinat Cementowo-Wapieniowy „WARTA” Spółka Akcyjna 98-535 Działoszyce	Cement drogowy „WARTA” marki 35 i 45	AT97-03-0129	15-04-1997	30-04-2002
4.	Kombinat Cementowo-Wapieniowy „CUMIANY” S.A. BILAWA 66-192 Puchcin	Cement drogowy BILAWY marki 35 i 45	AT96-03-0017	29-05-1996	31-05-2001
5.	Cementownia „Rejowiec” S.A. ul. Fabryczna 1 22-170 Rejowiec Fabryczny	CEMENT MOSTOWY do ODDZIUNY NA STARCZANY	AT96-03-0005	27-03-1996	31-05-2001
6.	Cement Bałtycko-Produkcyjne „Akwin” ul. Kijaska 12 45-130 Opole	Dodatek do zaprawy betonów drobnziarnych SIKALMULSION 95	AT97-03-0472	14-11-1997	30-11-2002
7.	Sika Poland Sp. z o.o. ul. Karłowicka 89 02-571 Warszawa	Dodatek do zaprawy i betonów drobnziarnych SIKALMULSION 95	AT97-03-0498	14-11-1997	30-11-1998
8.	CAMI Polska Sp. z o.o. ul. Jagiellońska 24 a 03-501 Warszawa	Dodatek rozpraszający STABILIZACJA-ADWIZYVOAR	AT96-03-0319	08-06-1996	31-08-2001
9.	CEMENT POLSKA Sp. z o.o. ul. Insulaterów 7 02-237 Warszawa	Dodatek kazeinowy do betonu Ad-4 (m. CEM)I	AT95-03-0422	16-06-1998	30-06-2003
10.	Sika Poland Sp. z o.o. ul. Karłowicka 89 02-571 Warszawa	Dodatek kompleksowy do betonu natrykowego SIKACRETE 111	AT97-03-0258	29-09-1997	30-09-2002
11.	Sika Poland Sp. z o.o. ul. Karłowicka 89 02-571 Warszawa	Dodatek kompleksowy do betonu SIKALMULSION	AT97-03-0259	29-09-1997	30-09-2002
12.	ADDITIONAL SYSTEMS Sp. z o.o. ul. Ujazdki 1 30-969 Kraków	Dodatek uszczelniający do zaprawy i betonów drobnoziarnistych COMFACTA BALDEPER-SION	AT98-03-0431	24-06-1998	30-06-2003
13.	Comstep Poland Sp. z o.o. ul. Światowska 23 93-132 Łódź	Dodatek adhezyjno-uszczelniający do zaprawy i betonów na rusztach konstrukcyjnych BONADEX	AT97-03-0024	06-06-1997	30-06-2002
14.	Sika Poland Sp. z o.o. ul. Karłowicka 89 02-571 Warszawa	Dodatek do betonu chroniący przed przegraniem Sika Frost-guard	AT97-03-0360	17-11-1997	30-11-2002
15.	Addiment Polska Sp. z o.o. ul. Ujazdki 1 30-969 Kraków	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu - ADDIMENT BV1	AT97-03-0103	15-05-1997	30-05-2002
16.	F.P.I.U. Węglolubus S.C. ul. Strycharzka 2 26-600 Radom	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu RHEOMULD 6520	AT97-03-0145	26-05-1997	31-05-2002
17.	„Hydrobudowa”, Betonaria - Laboratorium Sp. z o.o. ul. Czajki 2 03-051 Warszawa	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu BILMULSION	AT97-03-0378	14-09-1997	30-09-2002
18.	„Hydrobudowa”, Betonaria - Laboratorium Sp. z o.o. ul. Czajki 2 03-051 Warszawa	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu Latex 11-13a	AT97-03-0271	30-05-1997	30-05-2002
19.	F.P.I.U. Węglolubus S.C. ul. Strycharzka 2 26-600 Radom	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu POZZOLULI 580 G	AT97-03-0150	26-05-1997	31-05-2002
20.	F.P.I.U. Węglolubus S.C. ul. Strycharzka 2 26-600 Radom	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu RHEOMULD 637	AT97-03-0152	26-05-1997	31-05-2002
21.	LABORATORIUM POLSKA S.A. ul. „Bibry” Węzarskiej 1920 n. 5 05-362 Warszawa	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu CHIRSYMPLAS 160 P P	AT98-03-0390	26-05-1998	31-05-2003
22.	Addiment Polska Sp. z o.o. ul. Ujazdki 1 30-969 Kraków	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu - ADDIMENT BV 3	AT97-03-0101	15-05-1997	30-05-2002
23.	Addiment Polska Sp. z o.o. ul. Ujazdki 1 30-969 Kraków	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu - ADDIMENT BV 1	AT97-03-0104	15-05-1997	30-05-2002
24.	Zakłady Chemiczne „BOKSIT” S.A. ul. Świerkiewicza 4 56-120 Biały Dół	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu Betoplant N	AT97-03-0229	26-07-1997	31-07-2002
25.	EZH.U. Węglolubus S.C. ul. Strycharzka 2 26-600 Radom	Dodatek kompleksowy uszczelniający i napowietrzający do betonu RHEOMULD 3020	AT97-03-0157	26-05-1997	31-05-2002
26.	Sika Poland Sp. z o.o. ul. Karłowicka 89 02-571 Warszawa	Dodatek napowietrzający do betonu SIKANOL-A	AT97-03-0239	17-11-1997	30-11-1998
27.	Addiment Polska Sp. z o.o. ul. Ujazdki 1 30-969 Kraków	Dodatek napowietrzający do betonu ADDIMENT LPS-A	AT97-03-0105	15-05-1997	30-05-2002
28.	Zakłady Chemiczne „BOKSIT” S.A. ul. Świerkiewicza 4 56-120 Biały Dół	Dodatek napowietrzający do betonu BOKSIT-BSA	AT98-03-0410	26-05-1998	31-05-2003
29.	TRICOSM. POLSKA Sp. z o.o. ul. Łasowska 23 46-593 Katowice	Dodatek napowietrzający do betonu TRICO-SALIT 100 PORINULONTER S	AT98-03-0293	21-05-1998	31-05-2003

Lp.	Właściciel	Typy wyrobów	Nr wyrobów	Data wydania	Data ważności
30.	MC - Banchemie Sp. z o.o. ul. Prądzyskiego 20 03-000 Środa Wlkp.	Domieszka napowietrzająca ZENITH/HL APC (L2)	AT97-03-0103	31-01-1997	31-05-2003
31	MC - Banchemie Sp. z o.o. ul. Prądzyskiego 20 03-000 Środa Wlkp.	Domieszka opóźniająca MURASTI RIFARD 360 (VZ)	AT97-03-0107	31-01-1997	31-05-2003
32	Sika Polaris Sp. z o.o. ul. Karczkowska 59 02-871 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu SIKARIFARD	AT97-03-023	01-08-1997	31-08-2003
33	Sika Polaris Sp. z o.o. ul. Karczkowska 59 02-871 Warszawa	Domieszka przyspieszająca twardzenie betonu SIKARAPID	AT97-03-0257	29-09-1997	30-09-2003
34.	P.P.H.U Węglotudek S. C. ul. Strycharska 2 26-600 Radom	Domieszka przyspieszająca twardzenie betonu w betonie - KOZ/OLITH 555	AT97-03-0131	26-05-1997	31-05-2002
35	PPHU Węglotudek ul. Kaliska 1294 26-600 Radom	Domieszka przyspieszająca twardzenie betonu w betonie - KOZ/OLITH TROST	AT97-03-0205	17-12-1997	31-12-2003
36	MC-Banchemie, Banchemie w Włocławku ul. Zwierzyniecka 2 00-713 Warszawa	Domieszka opóźniająca na betonie Cementon 740 (3V)	AT98-03-0137	05-05-1998	31-02-2003
37	CAM Polska Sp. z o.o. ul. Jagiellońska 74A 03-501 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu CAMAFLUID 105	AT97-03-0214	25-06-1997	30-06-2002
38.	wsp-Benedictus Sp. z o.o. ul. Strużowska 69 01-016 Warszawa	Domieszka opóźniająca ARBIMENT D	AT97-03-0184	13-01-1997	31-01-2002
39.	wsp-Benedictus Sp. z o.o. ul. Strużowska 69 01-016 Warszawa	Domieszka opóźniająca ARBOMENT P	AT97-03-0170	19-05-1997	31-05-2002
40.	CAM Polska Sp. z o.o. ul. Jagiellońska 74A 03-501 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu CAMAFLUID 328	AT97-03-0215	25-06-1997	30-06-2002
41.	Sika Polaris Sp. z o.o. ul. Karczkowska 59 02-871 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu SIKAMENT FF 35	AT97-03-0234	05-08-1997	31-08-2002
42.	WZPN Stochin ul. Strużowska 69 01-016 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu BFTO PLAST J	AT98-03-0343	13-07-1998	28-02-2003
43.	SCHEWIKURHG POLSKA Sp. z o.o. ul. Skierskowska 17A 89-100 Kórnik	Domieszka opóźniająca do betonu ARBOMENT M	AT97-03-0174	03-04-1998	28-02-2003
44.	Sika Polaris Sp. z o.o. ul. Karczkowska 59 02-871 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu SIKAMENT 10330	AT97-03-0233	29-07-1997	31-01-2002
45.	CATARG POLSKA S.A. ul. Białej Warszawska 1920 i. 3 02-562 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu CHRYSOFLUID CR	AT98-03-0391	26-05-1998	31-05-2003
46.	P.P.H.U Węglotudek S. C. ul. Strycharska 2 26-600 Radom	Domieszka opóźniająca do betonu RIEOBUC II 1 900	AT97-03-0145	26-05-1997	31-05-2002
47.	TRICOSAL POLSKA Sp. z o.o. ul. Ławoska 23 40-390 Katowice	Domieszka opóźniająca na betonie ACOSAL FLUID 307 (1M)	AT98-03-0392	21-05-1998	31-05-2003
48.	Addimat Polska Sp. z o.o. ul. Ujazdów 1 80-969 Kraków	Domieszka opóźniająca do betonu ARBIMENT MS 956	AT97-03-0134	11-01-1997	30-04-2002
49	MC - Banchemie Sp. z o.o. ul. Prądzyskiego 20 03-000 Środa Wlkp.	Domieszka opóźniająca MURAPLAST FC 58 (FM)	AT97-03-0106	31-05-1997	31-05-2002
50	wsp-Benedictus Sp. z o.o. ul. Słodowska 69B 02-862 Warszawa	Domieszka kompleksowa walcząca z napowietrzaniem do betonu KULTANA I KULTAN-3	AT97-02-0354	05-11-1997	30-11-2003
51.	EROFI-SIKHIRKI Sp. z o.o. ul. Augustowska 1 02-981 Warszawa	Domieszka napowietrzająca do betonu ISOLA LP 2 i ISOLA LP ABA	AT98-03-0342	19-02-1998	28-02-1998
52	EROFI-SIKHIRKI Sp. z o.o. ul. Augustowska 1 02-981 Warszawa	Domieszka opóźniająca w betonie cementu w betonie ISOLA VZ 191 i ISOLA VZ PH	AT98-03-0254	31-03-1998	31-03-2003
53.	EROFI-SIKHIRKI Sp. z o.o. ul. Augustowska 1 02-981 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu ISOLA BV i ISOLA BV 95	AT98-03-0352	22-03-1998	31-03-2003
54	EROFI-SIKHIRKI Sp. z o.o. ul. Augustowska 1 02-981 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu ISOLA FM, ISOLA FM 86h, ISOLA IS 20 FM	AT98-03-0341	19-02-1998	28-02-2002
55	EROFI-SIKHIRKI Sp. z o.o. ul. Augustowska 1 02-981 Warszawa	Domieszka opóźniająca do betonu ISOLA RBV-EXP, ISOLA POLIMER BV i ISOLA BV 95	AT-98-03-0353	31-03-1998	31-05-2002
56.	Elbeke, Dri i Dri o (ORGANIS) S.A. ul. Żelazna 26/74 87-900 Włocławek	Włókna stalowe do zbiorczych betonu	AT97-03-0298	17-07-1997	31-07-2002
57.	Meta męz S.A. ul. Cementa 62 37-500 Radomsko	Włókna stalowe do zbiorczych betonu typu S 10A 50	AT97-03-0223	19-01-1998	31-12-2002

Redakcja: Biuletyn Informacyjny Zarządu Województwa Mazowieckiego Powiatów
 51-154 Kraków, ul. Warszawska 24, tel./fax 021 633-2618, 633-03-00, 633-03-00, 2113
 e-mail: konwarszawski@wp.pl
 Redaktor naczelny: Kazimierz Plechociński
 Wydawca: Fundacja PZFD Inżynieria Budowlana, ul. Żwirki i Gasińskiego 14